

En liten stor stark person

Annorlunda" är mitt första intryck när Ulrika Östberg, före detta Wiland, öppnar dörren till lägenheten i Getinge. Det är inte ens en tanke, utan snarare en förnimmelse. Och min reaktion – som det absolut inte ligger någon värdering i – är på ett sätt sann: Ulrika är ovanligt liten och smal, och hon rör sig en aning stelt jämfört med oss andra. Hon är dessutom blind, så jag får inte samma ögonkontakt med henne som med en seende person.

KRÖNIKA

Ulrika Ahlberg
035-14 75 48 | 073-765 75 20
ulrika.ahlberg@hallandsposten.se

Men det är märkligt hur fort Ulrika blir som vem som helst. Efter någon minut tänker jag inte alls på hennes sjukdom och handikapp, även om vårt samtal till stor del handlar om just det. I stället tänker jag på att hon är ovanligt välformulerad och har massor av humor.

DAGEN INNAN VI TRÄFFAS har jag läst det specialarbete som hennes syster Lovisa skrev när hon gick på Sannarpsskolan 2001. Efter en faktadel om barnreumatism beskriver hon Ulrikas uppväxt – som kom att forma hela familjens liv – under rubriken "Berättelsen om min syster". Bland annat skriver hon om den stora operationen i London, där Ulrikas nacke stelooperades: "Sedan skulle man även behöva gå in genom munnen och ta bort den inflammerade påtryckande leden. Läkarna ställdes dock inför ännu en fråga: var Ulrikas mun tillräckligt stor för ingreppet eller skulle man bli tvungen att skära upp hennes käkar?"

Läkarna slapp visserligen skära upp käkarna, men operationen var tillräckligt jobbig ändå och man behöver inte ha särskilt mycket fantasi för att förstå den vanmakt som Ulrikas föräldrar måste ha känt i alla år. Som förälder vill du skydda ditt barn från allt ont, och när jag läser om Ulrika är det en röst inom mig som ropar "tack gode gud för att mina barn är friska, tack, tack, tack..."

I SITT SPECIALARBETE ÄR LOVISA kritisk mot att familjen Wiland inte fick någon hjälp att bearbeta Ulrikas sjukdom. Hon citerar ur en bok, där författaren betonar vikten av samtal med psykolog eller kurator: "Ingen familj klarar att gå oberörd av en sådan händelse som att ett barn i den drabbas av en kronisk sjukdom. Alla i familjen måste därför få hjälp att hantera detta, för att sedan kunna hjälpa och uppmuntra den som ändå har det värst: det sjuka barnet".

Lovisa konstaterar att hennes familj visserligen har bundits samman av viljan att finnas där för Ulrika, men att var och en också fått ta sig igenom det svåra på egen hand. Hon avslutar sin uppsats med några ord om Ulrika, som har kämpat vidare trots mycket smärta och många bakslag:

"Jag kan inte mer än beundra min syster. Hon har klarat av att bära sig själv genom allting, men samtidigt aldrig klagat, utan mått dåligt för att hon genom sin sjukdom påverkar andras liv. Så när vår familj har mått dåligt så är det hon som med sin otroliga styrka burit oss alla."

Bild: LINA SALOMONSSON

Ulrika fick sin **familj**

Sommaren 2004 gifte sig Ulrika Wiland med Daniel Östberg och den 27 januari förra året föddes sonen Jens.

Men att skaffa barn var inte ett självklart beslut. När Ulrika var liten drabbades hon av barnreumatism och sjukdomen förde bland annat med sig att hon förlorade synen och fick stelooperera nacken.

Skulle hennes kropp klara en graviditet? De flesta i omgivningen sa nej, men hon själv – och Daniel – sa ja. **4-13**

Skidresan måste inte kosta skjortan – Del tre tipsar om hur det kan bli billigare **16-17**

Rhesusmakaker beredda att betala för att se på bilder med porr och kändisar **18**

Konst, musik och andra aktiviteter – du hittar dem allihop i almanackan **13**

Sveriges Televisions nya talangjakt en anledning att sluta betala tv-licens? **32**

Bild: LEIF R. JANSSON/TT SPEKTRA

Kvalitetstomater på burk är räddaren i nöden **14-15**

En bilaga till
DEL TRE Hallandsposten.
Redaktör: Ulrika Ahlberg
Ansvarig utgivare: Sverker Emanuelsson
Tryckt på V-TAB:s tryckeri i Halmstad

